

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3To/10/2016
Identifikačné číslo spisu: 9506100087
Dátum vydania rozhodnutia: 31.01.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Gabriela Šimonová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:9506100087.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Gabriely Šimonovej a sudcov JUDr. Aleny Šiškovéj a JUDr. Martina Piovartsyho v trestnej veci obžalovaného Mgr. H. Y. a spol., pre trestný čin prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 160a ods. 1 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005, na neverejnom zasadnutí konanom v Bratislave 31. januára 2018, o odvolaniach obvinených Mgr. H. Y., C. L., Q. F. a H. F. proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu Pezinok, pracovisko Banská Bystrica z 22. februára 2016, sp. zn. BB-3Tš/25/2006, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c) Tr. por. z r u š u j e s a napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec sa v r a c i a súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Odôvodnenie

Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu Pezinok, pracovisko Banská Bystrica (v poradí druhým) z 22. februára 2016, sp. zn. BB-3Tš/25/2006, bol obžalovaný Mgr. H. Y. v bode I a II rozsudku uznaný vinným z trestného činu prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 160a ods. 1 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 (ďalej len „Trestný zákon“) a z pomoci podľa § 10 ods. 1 písm. c) Trestného zákona k trestnému činu prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 160a ods. 1, ods. 2 Trestného zákona. Tým istým rozsudkom bol obžalovaný Mgr. H. Y. v bode V. rozsudku uznaný vinným z trestného činu prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 160a ods. 1 Trestného zákona a z pomoci podľa § 10 ods. 1 písm. c) Trestného zákona k trestnému činu prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 160a ods. 1, ods. 2 Trestného zákona. Obžalovaný C. L. bol v bode III. citovaného rozsudku uznaný vinným z trestného činu podplácania podľa § 161a ods. 1, ods. 2 Trestného zákona a obžalovaní Q. F. a H. F. boli v bode IV. rozsudku uznaní vinnými z trestného činu podplácania podľa § 161a ods. 1, ods. 2 Trestného zákona spáchaného v spolupáchateľstve podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona. Obžalovaní sa mali vyššie uvedených trestných činov dopustiť na tom skutkovom základe, že

obžalovaný Mgr. H. Y.

I.

Obžalovaný Mgr. H. Y. ako obhajca obvinených L. L., nar. XX. L. XXXX, bytom F., ul. Y. XX a T. L., nar. XX. L. XXXX, bytom F., ul. L. XX, stíhaných vyšetrovateľom Odboru boja proti organizovanej kriminalite Stred pod ČVS: PPZ-26/BOK-S-I-2004 za trestný čin výtržníctva a trestný čin vydierania po tom, čo boli obaja obvinení vzatí do väzby uznesením Okresného súdu v Brezne, sp. zn. Tp 58/04 zo dňa 02. októbra 2004, dohodol so sudcom Krajského súdu Banská Bystrica JUDr. Y. Y., nar. XX. Y. XXXX v T., naposledy bytom F., Y. XXXX/XXE. (zomrel XX. W. XXXX), že za úplatok, o ktorý sa rozdelia, sudca prepustí obvinených z väzby na slobodu, na základe čoho

1/ v presne nezistenej dobe od 02. októbra 2004 do 10. októbra 2004 obžalovaný Mgr. H. Y. pri návšteve T. L. v priestoroch ÚVV Banská Bystrica požiadal tohto o úplatok vo výške 200.000,- Sk (6.638,78 €) za to, že vybaví na Krajskom súde v Banskej Bystrici, aby pri rozhodovaní o sťažnosti obvineného proti uzneseniu Okresného súdu Brezno, ktorým bol obvinený vzatý do väzby, sudca krajského súdu vyhovel jeho sťažnosti a prepustil ho z väzby na slobodu. Po prisľube T. L., že požadovaný úplatok bude vyplatený, sudca JUDr. Y. Y. dňa 02. novembra 2004 vo svojej kancelárii v budove Krajského súdu Banská Bystrica požiadal ďalšieho nestotožneného sudcu príslušného senátu Krajského súdu Banská Bystrica, aby tento prepustil T. L. na slobodu a po vyplatení úplatku obžalovaným C. L. dňa 07. novembra 2004 bol T. L. uznesením Krajského súdu Banská Bystrica, sp. zn. 3Tpo 108/04 zo dňa 10. novembra 2004 prepustený z väzby na slobodu,

2/ dňa 10. novembra 2004 v priestoroch Ústavu na výkon väzby Banská Bystrica pri návšteve L. L. vyžiadal od neho obžalovaný Mgr. H. Y. úplatok vo výške 300.000,- Sk (9.958,17 €), za čo mu prisľúbil, že keď si podá žiadosť o prepustenie z väzby, vybaví mu na Krajskom súde v Banskej Bystrici jeho prepustenie na slobodu, s čím L. L. súhlasil; po prisľube zo strany L. L., že úplatok vyplatí, obžalovaný Mgr. H. Y. sa stretol so sudcom JUDr. Y. Y., ktorému potvrdil prisľúbený úplatok zo strany L. L. a následne po vyplatení požadovanej sumy rodinnými príslušníkmi L. L. dňa 27. decembra 2004 obžalovanému Mgr. H. Y., ktorý časť z úplatku následne dňa 28. decembra 2004 odovzdal JUDr. Y. Y., ktorý po tom, čo žiadosť o prepustenie na slobodu bola L. L. uznesením Okresného súdu Brezno, sp. zn. Tp 58/04 zo dňa 05. januára 2005 zamietnutá, vybavil, že Krajský súd Banská Bystrica dňa 02. februára 2005 uznesením sp. zn. 3Tpo 7/05 vyhovel sťažnosti L. L. proti uzneseniu okresného súdu a prepustil ho z väzby na slobodu.

II.

Po tom, čo sa obžalovaný Mgr. H. Y. dohodol so sudcom Krajského súdu Banská Bystrica JUDr. Y. Y., nar. XX. Y. XXXX v T., naposledy bytom F., Y. XXXX/XXE. (zomrel XX. W. XXXX), že za úplatok, o ktorý sa rozdelia, sudca prepustí v jemu pridelenej trestnej veci vedenej na Krajskom súde Banská Bystrica proti obžalovaným Y. V. a spol. (vyšetrovací spis KR PZ ÚJaKP Žilina sp. zn. ČVS: KUJP-108/OVVK-2002) obvinených K. F., nar. XX. E. XXXX, bytom N. č. XXX, W. F., nar. XX. H. XXXX, bytom N., ul. U. XXX/XX a Y. V., nar. XX. E. XXXX, bytom F. č. XXX, okr. N. z väzby na slobodu, na základe čoho

1/ v presne nezistenej dobe, najneskôr pri osobnom stretnutí dňa 08. júla 2005 na nezistenom mieste, požiadal obžalovaný Mgr. H. Y. obžalovaného Q. F. o úplatok v presne nezistenej výške, za čo mu prisľúbil, že vybaví na Krajskom súde Banská Bystrica prepustenie z väzby jeho syna W. F., s čím obžalovaný Q. F. súhlasil. Následne dňa 01. októbra 2005 v F. v hoteli Y. obžalovaná H. F., manželka obžalovaného Q. F., pri osobnom stretnutí odovzdala požadovaný úplatok v bielej obálke obžalovanému Mgr. H. Y.,

2/ v presne nezistenej dobe v lete 2005 najneskôr do 08. júla 2005 obžalovaný Mgr. H. Y. pri osobnom stretnutí na nezistenom mieste požiadal Y. Y., nar. XX. E. XXXX, bytom N., ul. T. XXX/XX, aby kontaktoval rodinných príslušníkov obžalovaného K. F. a ponúkol im možnosť, že za úplatok vo výške 200.000,- Sk (6.638,78 €) vybaví na Krajskom súde Banská Bystrica prepustenie obžalovaného z väzby,

čo Y. Y. aj urobil a pri viacerých osobných aj telefonických kontaktoch žiadal pre obžalovaného Mgr. H. Y. vyplatenie tejto sumy, avšak k vyplateniu úplatku zo strany rodinných príslušníkov K. F. pre obžalovaného Mgr. H. Y. nedošlo,

3/ v presne nezistenej dobe v mesiaci júl 2005 pri osobnom stretnutí pri motoreste M. v obci N. požiadal obžalovaný Mgr. H. Y. M. V., nar. XX. H. XXXX, bytom F. XXX o finančnú hotovosť vo výške 400.000,- Sk (13.277,56 €), za čo prisľúbil, že vybaví na Krajskom súde Banská Bystrica prepustenie z väzby jej manžela Y. V., s čím M. V. súhlasila. Následne dňa 16. júla 2005 v obci N. na parkovisku pri motoreste M. M. V. pri osobnom stretnutí odovzdala požadovaný úplatok obžalovanému Mgr. H. Y..

obžalovaný C. L.

III.

Po tom, čo sa obžalovaný Mgr. H. Y. ako obhajca obvineného T. L., nar. XX. L. XXXX, bytom F., ul. L. XX, stíhaného vyšetrovateľom Odboru boja proti organizovanej kriminalite Stred pod ČVS: PPZ-26/BOK-S-I-2004 za trestný čin výtržníctva a trestný čin vydierania po tom, čo bol obvinený T. L. vzatý do väzby uznesením Okresného súdu v Brezne sp. zn. Tp 58/04 zo dňa 02. októbra 2004, dohodol so sudcom Krajského súdu Banská Bystrica JUDr. Y. Y., nar. XX. Y. XXXX v T., naposledy bytom F., Y. XXXX/XXXE. (zomrel XX. W. XXXX), že za úplatok, s ktorým sa rozdelia, sudca prepustí obvinených z väzby na slobodu, na základe čoho v presne nezistenej dobe od 02. októbra 2004 do 10. októbra 2004 obžalovaný Mgr. H. Y. na presne nezistenom mieste kontaktoval obžalovaného C. L., ktorého požiadal o úplatok vo výške 200.000,- Sk (6.638,78 €) za to, že vybaví na Krajskom súde Banská Bystrica, aby pri rozhodovaní o sťažnosti obvineného proti uzneseniu Okresného súdu Brezno, ktorým bol obvinený vzatý do väzby, sudca krajského súdu vyhovel jeho sťažnosti a prepustil ho z väzby na slobodu. Po prisľube obžalovaného C. L., že požadovaný úplatok bude vyplatený, sudca JUDr. Y. Y. dňa 02. novembra 2004 vo svojej kancelárii v budove Krajského súdu Banská Bystrica požiadal ďalšieho nestotožneného sudcu príslušného senátu Krajského súdu Banská Bystrica, aby tento prepustil T. L. na slobodu a dňa 07. novembra 2004 obžalovaný C. L. odovzdal vyžadovaný úplatok obžalovanému Mgr. H. Y., po čom bol T. L. uznesením Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 3Tp 108/04 zo dňa 10. novembra 2004 prepustený z väzby na slobodu,

obžalovaní Q. F. a H. F.

IV.

Po tom, čo sa obžalovaný Mgr. H. Y., ako obhajca obžalovaného W. F., dohodol so sudcom Krajského súdu Banská Bystrica JUDr. Y. Y., nar. XX. Y. XXXX v T., naposledy bytom F., Y. XXXX/XXXE. (zomrel XX. W. XXXX), že za úplatok, o ktorý sa rozdelia, sudca prepustí v jemu pridelenej trestnej veci vedenej na Krajskom súde Banská Bystrica proti obžalovaným Y. V. a spol. (vyšetrovací spis KR PZ ÚJaKP Žilina č. ČVS: KUJP-108/OVVK-2002) obžalovaného W. F., nar. XX. H. XXXX, bytom N., ul. U. XXX/XX z väzby na slobodu, na základe čoho v presne nezistenej dobe najneskôr pri osobnom stretnutí dňa 08. júla 2005 na nezistenom mieste požiadal obžalovaný Mgr. H. Y. obžalovaného Q. F. a obžalovanú H. F. o úplatok v presne nezistenej výške, za čo im prisľúbil, že vybaví na Krajskom súde Banská Bystrica prepustenie z väzby W. F., s čím menovaní súhlasili a pri stretnutí dňa 01. októbra 2005 v F. v hoteli Y. obžalovaná H. F. odovzdala požadovaný úplatok v bielej obálke obžalovanému Mgr. H. Y.,

obžalovaný Mgr. H. Y.

V.

Po tom, čo sa v dobe najneskôr od 10. januára 2005 pri viacerých telefonických rozhovoroch a osobných stretnutiach najmä v Banskej Bystrici a blízkom okolí dohodol so sudcom Krajského súdu Banská Bystrica, JUDr. Y. Y., nar. XX. Y. XXXX v T., naposledy bytom F., Y. XXXX/XXXE. (zomrel XX. W. XXXX), že za úplatok, o ktorý sa rozdelia, sudca vyhovie sťažnosti odsúdeného N. U.,

nar. XX. Y. XXXX podanej proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 3Pp 172/04 zo dňa 10. januára 2005, ktorým bola zamietnutá žiadosť odsúdeného o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody a prepustí odsúdeného na slobodu, na základe čoho

v presne nezistenom čase od 15. septembra 2004 do 09. februára 2005 pri viacerých telefonických rozhovoroch s N. U., nar. XX. Y. XXXX a osobných stretnutiach s menovaným si dal sľúbiť úplatok vo výške najmenej 70.000,- Sk (2.323,57 €), za čo prisľúbil, že sudca Krajského súdu Banská Bystrica pri rozhodovaní o sťažnosti odsúdeného N. U., nar. XX. Y. XXXX proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 3Pp 172/04 zo dňa 10. januára 2005 vyhovie sťažnosti a podmienne prepustí odsúdeného z výkonu trestu na slobodu, pričom dňa 09. februára 2005 senát Krajského súdu Banská Bystrica, ktorého predsedom bol JUDr. Y. Y., uznesením sp. zn. 3To 42/05 zrušil uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 3Pp 172/04 zo dňa 10. januára 2005 a N. U., nar. XX. Y. XXXX podmienne prepustil z výkonu trestu odňatia slobody a následne toho istého dňa v čase po 14.40 h obžalovaný Mgr. H. Y. prijal od N. U., nar. XX. Y. XXXX a N. U., nar. XX. Y. XXXX v mieste svojho trvalého bydliska prisľúbený úplatok - finančnú hotovosť vo výške najmenej 70.000,- Sk (2.323,57 €).

Za to bol obžalovanému Mgr. H. Y. podľa § 160a ods. 2 Trestného zákona s použitím § 35 ods. 2 Trestného zákona a s použitím nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. PL.ÚS 106/2011, z 28. novembra 2012 publikovaného v Zbierke zákonov pod č. 428/2012 Z. z. uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov. Podľa § 39a ods. 2 písm. a) Trestného zákona bol obžalovaný Mgr. H. Y. zaradený na výkon trestu odňatia slobody do I. nápravno výchovnej skupiny. Podľa § 53 ods. 1 Trestného zákona súd uložil obžalovanému Mgr. H. Y. peňažný trest vo výmere 500.000 Sk (16.596,96 €) a rozhodol, že podľa § 54 ods. 2 Trestného zákona vymožená suma peňažného trestu pripadá štátu. Podľa § 54 ods. 3 Trestného zákona súd ustanovil pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, náhradný trest odňatia slobody vo výmere 1 rok.

Obžalovanému C. L. bol za to podľa § 161a ods. 2 Trestného zákona uložený trest odňatia slobody vo výmere 18 mesiacov. Podľa § 39a ods. 2 písm. a) Trestného zákona súd obžalovaného C. L. zaradil na výkon trestu odňatia slobody do I. nápravno výchovnej skupiny.

Obžalovanému Q. F. bol podľa § 161a ods. 2 Trestného zákona uložený trest odňatia slobody vo výmere 18 mesiacov. Podľa § 39a ods. 2 písm. a) Trestného zákona súd obžalovaného Q. F. na výkon trestu odňatia slobody zaradil do I. nápravno výchovnej skupiny. Rovnako obžalovanej H. F. bol podľa § 161a ods. 2 Trestného zákona uložený trest odňatia slobody vo výmere 18 mesiacov a podľa § 39a ods. 2 písm. a) Trestného zákona ju súd na výkon trestu odňatia slobody zaradil do I. nápravno výchovnej skupiny.

Proti tomuto rozsudku podali v zákonnej lehote odvolanie všetci obžalovaní.

Obžalovaný Mgr. H. Y. vo svojom odvolaní poukazuje na názor vyslovený v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 19. júna 2012, sp. zn. 1 Tdo V 16/2011 (v prejednávanej veci), v ktorom dovolací senát najvyššieho súdu konštatoval, že výpoveď svedkyne V. v prípravnom konaní predstavuje zásadné porušenie práva na obhajobu obžalovaných. Prvostupňový súd tento názor nerešpektoval, a naďalej na túto výpoveď prihliadal a založil na nej svoje rozhodnutie. Najvyšší súd v citovanom rozsudku ďalej uviedol, že je potrebné dokázať súčinnosť medzi sudcami Krajského súdu v Banskej Bystrici v súvislosti s predmetnou trestnou činnosťou. Špecializovaný trestný súd však nevykonal výsluchy sudcov tohto súdu, a to aj napriek tomu, že to obhajoba navrhovala. Obžalovaný ďalej v odvolaní namietal, že nebol dokázaný jeho vplyv na sudcov, ktorí mali byť uplácení, a teda v danom prípade môže ísť o trestný čin podvodu. Podľa prvostupňového súdu síce obžalovaný manažoval proces uplácenia a majú to preukazovať aj prepisy telefonických hovorov, ale z týchto nie je zrejmé pôsobenie obžalovaného na sudcov. Skutočnosť, že sa obžalovaný zaujímal o výsledok konania, je bežnou praxou advokátov v súvislosti s obhajobou klientov. V rámci telefonických rozhovorov medzi sudcami JUDr. Y. a JUDr. Y. nie je meno obžalovaného ani spomenuté. Argument súdu prvého stupňa, že nemohlo ísť o trestný čin podvodu, pretože osoby boli z väzby, resp. z výkonu trestu odňatia slobody prepustené,

neobstojí, pretože nebolo vykonané dokazovanie k tomu, či neboli splnené zákonné podmienky na prepustenie týchto osôb.

K skutku v bode I. 1/ obžalovaný Mgr. H. Y. uviedol, že súd svoje zistenia založil len na výpovedi svedka L. L. a nebral do úvahy výpovede obžalovaného, obžalovaného C. L. a T. L., ktorí zhodne tvrdili, že išlo o odmenu za právne zastupovanie. Obžalovaný nepovažuje svedka L. L. za dôveryhodného svedka, a to s odkazom na znalecký posudok vyhotovený Prof. PhDr. Antonom Heretikom, CSc. (vyhotovený v inej trestnej veci), kde sa uvádza, že ide o osobu, ktorá nemá zábrany využívať druhých vo svoj prospech a manipulovať s nimi za účelom získania neoprávnených výhod. Obžalovaný ďalej poukázal na skutočnosť, že svedok L. L. navyše nebol trestne stíhaný, hoci sa podieľal na predmetnej trestnej činnosti. Svedkovia W. L. a H. L. sú príbuznými L. L., a preto ich výpovede možno hodnotiť ako účelové. Obžalovaný tiež poukázal na skutočnosť, že žiadny dôkaz nepreukazuje odovzdanie peňazí sudcovi JUDr. Y. z jeho strany.

K skutku v bode II. 1/ obžalovaný Mgr. H. Y. namieta, že súd v rozpore s právnym názorom dovolacieho senátu najvyššieho súdu (sp. zn. 1 Tdo V 16/2011) neskúmal, či boli splnené podmienky na utajenie svedka F. (pôvodne utajovaný svedok č. 2). Jeho výpoveď preto nemohla byť použitá ani pred súdom na vyjasnenie rozporov vo výpovediach tohto svedka, a nie je možné na ňu prihliadať pri rozhodovaní. Svedok F. je navyše nepriamym svedkom, nemal byť prítomný pri údajnom podplácaní. Na hlavnom pojednávaní si svedok pamätal viac, ako pred niekoľkými rokmi. Obžalovaný Mgr. H. Y. v odvolaní namieta niekoľko rozporov vo výpovediach tohto svedka. Svedok v úvode udával, že videl otca bratov F. raz, pričom v ďalšej časti výpovede uviedol, že rodičia bratov F. chodili pravidelne vykrikovať pod okná väznice. Svedok ďalej uviedol, že rodičia bratov F. kričali pod oknami väznice niekedy po slovensky a niekedy po arabsky. Zdá sa nepravdepodobné, že by chodili kričať citlivé informácie pod okná väznice po slovensky, keď obaja obžalovaní (Q. a H. F.) aj ich syn vedia po arabsky.

K skutku v bode II. 2/ obžalovaný Mgr. H. Y. uviedol, že z tohto skutku ho usvedčuje iba svedok Y., ktorý sa snažil účelovo vylákať peniaze od svedkov Y. F. a K. F.. Žiaden dôkaz nesvedčí o tom, že malo ísť o financie pre obžalovaného Mgr. Y. Obžalovaný ďalej poukázal na skutočnosť, že svedok Y. sa navyše podieľal na trestnej činnosti, ale nebol za ňu trestne stíhaný.

K skutku v bode II. 3/ obžalovaný Mgr. H. Y. poukázal na skutočnosť, že súd bral do úvahy nezákonnú výpoveď svedkyne V. v prípravnom konaní, ktorou sa zaoberal aj veľký senát najvyššieho súdu v svojom rozsudku (sp. zn. 1 Tdo V 16/2011). Svedkyňa V. na hlavnom pojednávaní uviedla, že peniaze, ktoré odovzdala obžalovanému Mgr. H. Y., boli odmenou za právne služby. Súd však výpovedi z hlavného pojednávania neuveril a priklonil sa k nezákonnej výpovedi z prípravného konania.

K skutku v bode V. obžalovaný v odvolaní uviedol, že výpoveď utajovaného svedka H. Q. nemožno v konaní použiť rovnako, ako výpoveď utajovaného svedka T. F.. K tomuto skutku obžalovaný v odvolaní ďalej uviedol, že svedok X. C. vypovedal, že nedochádzalo ku komunikácii medzi N. U. ml. a jeho rodinou cez okno cely. Namieta tiež, že súd napriek návrhom obhajoby nepredvolal N. U. ml. na hlavné pojednávanie a nevypočul ho.

V odvolaní obžalovaný Mgr. H. Y. ďalej namieta, že skutočnosť, že riadne nevedol účtovné záznamy, môže viesť maximálne k jeho postihu na základe účtovných a daňových zákonov, a nie v trestnoprávnej rovine. Obžalovaný ďalej uviedol, že súd mal pri kvalifikácii skutkov aplikovať ustanovenia o pokračujúcom trestnom čine, a nie o opakovanom spáchaní trestného činu. Obžalovaný vyjadril nesúhlas s výškou uloženého trestu. Súd sám konštatoval, že došlo k porušeniu práv obžalovaných na prejednanie veci v primeranej lehote, čo v súlade s judikatúrou slovenských súdov odôvodňuje uloženie trestu pod dolnú hranicu zákonnej sadzby, prípadne podmienený odklad výkonu trestu odňatia slobody. Súd pri ukladaní trestu na túto skutočnosť nereflektoval. Podľa obžalovaného nebola hodnoverným spôsobom preukázaná výška údajných úplatkov 1.100.000,- Sk, nakoľko v tomto ohľade existujú nevyriešené rozpory medzi tvrdeniami svedkov a obžalovaných. Súd tiež nezohľadnil tvrdenie svedkyne

V., že jej bolo vrátených 200.000,- Sk z údajne pôvodne odovzdaných 400.000,- Sk. Navrhol preto najvyššiemu súdu, aby rozsudok Špecializovaného trestného súdu zrušil a vrátil mu vec na opätovné prejednanie a rozhodnutie.

Obžalovaný C. L. vo svojom odvolaní uviedol, že jediným dôkazom, na základe ktorého bol odsúdený, bola výpoveď svedka L. L., aj to údajne na základe oznámenia, že obžalovaný Mgr. H. Y. sa mu priznal, že mu obžalovaný C. L. poskytol úplatok vo výške 300.000,-Sk za vybavenie prepustenia jeho brata z väzby na slobodu. Svedok L. L. podľa obžalovaného C. L. nie je dôveryhodným svedkom a je páchatelom závažnej trestnej činnosti, čo preukazuje aj znalecký posudok vyhotovený Prof. PhDr. Antonom Heretikom, CSc. (vyhotovený v inej trestnej veci). Svedok U., riaditeľ Sekcie kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky tiež uviedol, že svedkovi L. L. mali byť poskytnuté výhody, aké sa iným svedkom neposkytujú. Obžalovaný C. L. ďalej vo svojom odvolaní uviedol, že obžalovanému Mgr. H. Y. dal financie vo výške 40.000,- Sk ako odmenu za právne služby. Nikdy mu obžalovaný Mgr. H. Y. nehovoril, že má ísť o úplatok, ani u ktorého sudcu má úplatok skončiť.

Obžalovaní Q. F. a H. F. vo svojom odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu poukázali na záverečnú reč ich obhajcu z hlavného pojednávania pred Špecializovaným trestným súdom z 19. februára 2016. V nej odznelo, že obžalovaná H. F. síce odovzdala obžalovanému Mgr. H. Y. obálku, alebo boli v nej peniaze predstavujúce odmenu za právne zastupovanie. Obžalovaná nekonala s úmyslom odovzdať ich ako úplatok. Ak bolo v rozhovoroch medzi obžalovaným Mgr. H. Y. a obžalovanými F. skloňované slovo „vybaviť“, ide o slovo používané vo vyhláske o odmenách advokátov („vybaviť vec“). Pokiaľ ide o výšku odmeny za právne zastupovanie, sumy sa v praxi rôznia a závisia od dohody medzi klientom a advokátom. Obžalovaný Q. F. navyše ani nebol pri odovzdávaní peňazí, takže neexistuje podklad na jeho trestné stíhanie. Obžalovaní v odvolaní spochybňujú výpoveď pôvodne utajovaného svedka F., ktorý mal o údajnom úplatku iba počuť a nebol pri jeho odovzdávaní. Mal sa o ňom dozvedieť prostredníctvom kričania rodičov W. F. pod oknami väznice. Obžalovaní ďalej namietajú, že ani jedna výpoveď svedka F. nebola vykonaná zákonným spôsobom. V pôvodnom konaní vedenom bývalým Špeciálnym súdom mal tento svedok postavenie utajovaného svedka, čo nebolo odôvodnené, a po zrušení rozsudku súdu prvého stupňa najvyšším súdom (sp. zn. 1 Tdo V 16/2011) boli v ďalšom konaní pred Špecializovaným trestným súdom odstraňované rozpory medzi výpoveďou svedka F. ako utajovaného svedka a jeho výpoveďou už ako odtajneného svedka, čo nie je použiteľné. Ak bol svedok F. raz vypočutý ako utajený svedok, ide o neodstrániteľnú vadu, pretože už raz vypovedal s utajenou identitou, ktorá mu nemala byť priznaná a po odtajnení už musí vypovedať rovnako, inak by sa dopustil trestného činu krivej výpovede, či krivého obvinenia. Výpoveď svedka F. nemožno považovať za dôveryhodnú, pretože svedok si s odstupom času pamätal viac informácií ako pred niekoľkými rokmi. Jeho výpoveď je tiež nelogická, pretože svedok uvádza, že keď bol W. F. vo väzbe, rodičia (obžalovaní F.) mu mali pod oknami vykrikovať po slovensky o úplatkoch, a to aj napriek tomu, že všetci vedeli po arabsky. Nie je logické, aby takéto citlivé informácie vykrikovali v slovenskom jazyku tak, aby ich počuli všetci ostatní väzni a iné prítomné osoby, keď existovala možnosť vykrikovať ich v arabskom jazyku, ktorému nikto okrem ich syna nerozumel. Obžalovaní záverom uviedli, že z vykonaného dokazovania nie je zrejmé, ktorí konkrétni sudcovia mali byť podplatení, kedy malo dôjsť k odovzdaniu peňazí týmto sudcom, aká suma im mala byť odovzdaná, a či skutočne došlo ku konaniu v rozpore so zákonom, t. j. či predmetné osoby vo väzbe alebo vo výkone trestu odňatia slobody neboli prepustené na slobodu za splnenia zákonných dôvodov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na podklade podaného odvolania podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorému podali odvolanie všetci obžalovaní, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, majúci na zreteli, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku a zistil, že odvolania obžalovaných sú prípustné (§ 306 ods. 1 Trestného poriadku), boli podané oprávnenými osobami (§ 307 ods. 1 písm. b/ Trestného poriadku) a včas (§ 309 ods. 1 Trestného poriadku), pričom zistil, že podané odvolania obžalovaných sú dôvodné.

Trestnou vecou obžalovaných sa už najvyšší súd zaoberal dvakrát, prvýkrát ako súd odvolací (sp. zn. 2 Toš 1/2009) a druhýkrát ako súd dovolací (sp. zn. 1 Tdo V 16/2011). Prvým rozhodnutím najvyššieho súdu v tejto veci boli uznesením podľa § 319 Trestného poriadku zamietnuté odvolania obvinených Mgr. H. Y., C. L., Q. a H. F.. Naposledy najvyšší súd rozsudkom z 19. júna 2012, sp. zn. 1 Tdo V 16/2011 rozhodol, že uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 13. decembra 2010, sp. zn. 2 Toš 1/2009, bol porušený zákon v ustanovení §§ 319, 213 ods. 3 Trestného poriadku, § 89 ods. 19 Trestného zákona a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v neprospech obvinených Mgr. H. Y., Q. F., H. F. a C. L.. Napadnuté uznesenie zároveň zrušil a zrušil aj rozsudok bývalého Špeciálneho súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica z 22. októbra 2008, sp. zn. BB-3 Tš 25/2006, ako aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Špecializovanému trestnému súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica najvyšší súd prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Vo svojom zrušujúcom rozsudku najvyšší súd konštatoval, že „výpovede svedkov V. z prípravného konania boli vykonané v neprítomnosti obhajcov, ktorí neboli príslušníkmi policajného zboru riadne vyrozumení o vykonávaní týchto úkonov, čím bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu, lebo tieto úkony viedli priamo k rozhodnutiu vecí“. Najvyšší súd vo svojom rozsudku ďalej uviedol, že „nie je presvedčený o tom, či konajúci súd vynaložil dostatočnú snahu na odhadnutie hrozby odvety voči utajovanému svedkovi č. 2 (Pozn.: svedok F.) a jeho rodine. Z rozhodnutí súdov nie je zrejmé, či otázka postavenia obvinených bola spoľahlivo vyriešená a či by obvinení mohli uskutočniť takéto hrozby alebo podnecovať iných, aby tak robili v ich mene. Nebolo ani dostatočne vysvetlené, pokiaľ ide o obhajobu, za akých konkrétnych okolností bolo nevyhnutné uchýliť sa k takým extrémnym obmedzeniam práv obvinených na predkladanie dôkazov proti obhajobe v ich neprítomnosti a z akých dôvodov sa neuvažovalo o iných opatreniach. Tieto skutočnosti sú o to závažnejšie že výpoveď utajovaného svedka č. 2 bola jediným usvedčujúcim dôkazom proti obhajobe obvinených F.“. Dovolací senát najvyššieho súdu vo svojom rozsudku ďalej zistil, že „súd pri ukladaní trestu odňatia slobody obvinenému Mgr. H. Y. síce uložil úhrnný trest podľa § 35 ods. 2 Trestného zákona, nezaoberal sa však otázkou posúdenia toho, či ide o opakovanie alebo pokračovanie v trestnej činnosti. Ani v právnej vete rozsudku nevyjadril, či ide o pokračovací čin alebo reálny súbeh trestných činov. To, že súd hodnotil trestné činy ako reálny súbeh možno usudzovať len z použitia ustanovenia § 35 ods. 2 Trestného zákona“. Súd prvého stupňa mal podľa najvyššieho súdu povinnosť skúmať, či sú v danej veci naplnené znaky pokračovacieho trestného činu, teda či bola preukázaná subjektívna súvislosť spočívajúca v jednotiacom zámere páchatel'a, ktorý jednotlivými čiastkovými útokmi naplnia skutkovú podstatu rovnakého trestného činu a objektívna súvislosť, spojená rovnakým alebo podobným spôsobom vykonania, blízkou súvislosťou v čase a predmete útoku, samozrejme len za situácie, ak by bolo preukázané, že došlo k spáchaniu skutku (resp. skutkov).

V rozsudku najvyššieho súdu z 19. júna 2012, sp. zn. 1 Tdo V 16/2011, ako súdu dovolacieho, je ďalej uvedené, že „zo skutkových zistení obidvoch súdov vyplývajú zásadné nedostatky týkajúce sa zisťovania základných náležitostí právneho posúdenia vecí. V spise sa nenachádza ani jeden relevantný dôkaz o súčinnosti sudcov Krajského súdu Banská Bystrica s obvineným obhajcom Mgr. H. Y. v tom smere, že peniaze, ktoré prevzal od klientov (resp. ich príbuzných) boli použité, alebo mali byť použité na uplácanie sudcov tohto súdu, ktorí rozhodovali v trestných veciach Y. V. a spol., T. L. a L. L., teda táto časť skutkového deja nebola doposiaľ hodnoverným spôsobom preukázaná, hoci má zásadný význam pre zákonu zodpovedajúce posúdenie vecí. Sudca JUDr. Y. Y. v trestnej veci obvinených Y. V. a spol., v ktorých mal údajne intervenovať obvinený Mgr. H. Y., nemal rozhodovať ako samosudca, ale v senáte ako predseda s rovnakými hlasovacími právomocami ako ďalší dvaja členovia senátu. Vo veciach obvinených T. L. a L. L. sudca Y. ani nerozhodoval. Zatiaľ nie je zrejmé, či obvinený mal reálnu možnosť ovplyvniť výkon právomoci verejných činiteľov, nestotožnených sudcov, ktorí v daných trestných veciach rozhodovali a či konal s nimi v súčinnosti. Ak Mgr. H. Y. nemal možnosť ovplyvniť rozhodovanie verejných činiteľov a iných osôb (C. L., L. L., Q. a H. F., Y. Y., M. V.) rozličnými náznakmi takúto možnosť len predstieral, aby ich uviedol do omylu, alebo ak nemal úmysel využiť svoj

vplyv, aby ovplyvnil výkon právomoci verejného činiteľa a peniaze za to predsa prijal, mohlo by jeho konanie naplniť znaky trestného činu podvodu podľa § 250 Trestného zákona. Súdom obidvoch stupňov je potrebné vytknúť, že napriek skutkovým zisteniam obsahovo nadväzujúcim na vykonané dôkazy, sa potom podrobne nezaoberali právnym posúdením skutku aj z pohľadu tohto trestného činu. Samotný fakt, že došlo k prepusteniu z väzby niektorých obvinených ešte neznamená, že sa tak muselo stať v dôsledku uvedenej súčinnosti, či ovplyvňovania výkonu právomoci verejných činiteľov, ako o tom uvažuje prvostupňový súd. Na podklade toho prichádza do úvahy otázka posúdenia údajného pôsobenia obvineného Mgr. H. Y. na všetkých sudcov, ktorí konali a rozhodovali v trestných veciach osôb, pre ktoré mali ich blízke osoby podplácať. Rovnako je potrebné objasniť aj otázku úmyslu Mgr. H. Y. pôsobiť na verejných činiteľov, či jeho možnosti vplyvu, ako aj jeho postavenie, prípadne určiť akcesoritu a mieru účasti tohto obvineného vo vzťahu k sudcovi JUDr. Y. Y., najmä podrobne posúdiť ich súčinnosť.“

V napadnutom rozsudku Špecializovaného trestného súdu Pezinok, pracovisko Banská Bystrica z 22. februára 2016, sp. zn. BB-3Tš/25/2006, súd doplnil skutkovú vetu rozsudku o skutok V, týkajúci sa podmieneného prepustenia odsúdeného N. U. z výkonu trestu odňatia slobody, ku ktorému malo dôjsť v dôsledku trestnej činnosti obžalovaného Mgr. H. Y. Dôvodom doplnenia skutkovej vety v tomto ohľade je zrušenie uznesenia samosudcu Špecializovaného trestného súdu z 15. februára 2011, sp. zn. BB-4T/19/2009, vyššie citovaným rozsudkom najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho. Súd prvého stupňa sa týmto procesným postupom podrobne zaoberal na č. I. 11 teraz napadnutého rozsudku.

Na druhej strane ovšem nemožno nevidieť, že na základe dovolacieho konania, kde podal dovolanie obžalovaný Mgr. H. Y. vo svoj prospech a vec bola vrátená dovolacím súdom na súd prvého stupňa, zhoršilo sa jeho postavenie ako obžalovaného. Možnosť zmeny rozhodnutia súdu prvého stupňa v neprospech obžalovaného vo výroku o vine a treste je podmienená odvolaním, resp. dovolaním prokurátora v neprospech obžalovaného. Zásada zákazu zmeny k horšiemu sa netýka len výroku o treste (zákaz reformatio in peius), ale aj výroku o vine, vrátane zmien k horšiemu v skutkovej vete rozsudku oproti obžalobe, ako aj výroku o náhrade škody alebo aj výroku o ochrannom opatrení.

Napadnutým rozsudkom bol obžalovaný Mgr. H. Y. uznaný vinným v bode I., II. aj V. rozsudku z trestného činu prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 160a ods. 1 Trestného zákona a z pomoci k trestnému činu prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 10 ods. 1 písm. c) k § 160a ods. 1, ods. 2 Trestného zákona. Za to mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov a peňažný trest vo výške 500.000,- Sk. Obžalovaný C. L. bol napadnutým rozsudkom uznaný vinným v bode III. rozsudku z trestného činu podplácania podľa § 161a ods. 1, ods. 2 Trestného zákona a bol mu uložený trest odňatia slobody vo výmere 18 mesiacov.

Obžalovaní Q. F. a H. F. boli uznaní vinnými z trestného činu podplácania podľa § 161a ods. 1, ods. 2 Trestného zákona spáchaného v spolupáchateľstve. Za to bol obom uložený trest odňatia slobody vo výmere 18 mesiacov.

Z predloženého spisového materiálu vyplýva, že prvostupňový súd sa v rámci konania po zrušení jeho prvého rozsudku v tejto trestnej veci venoval najmä dokazovaniu k skutku v bode V. napadnutého rozsudku. K skutku v bode IV. napadnutého rozsudku súd odtajnil pôvodne utajeného svedka č. 2 T. F.. Svedok na hlavnom pojednávaní vypovedal, že bol v cele s W. F. a raz stál pri okne jeho otec a matka (obžalovaní F.) a s obžalovaným Mgr. H. Y. sa rozprávali o sume 100.000,- až 200.000,- Sk za podplatenie sudcu, aby W. F. prepustili na slobodu. Q. F. mal odovzdať peniaze za prepustenie svojho syna obžalovanému Mgr. H. Y. a ten ich mal odovzdať sudcovi, ktorého meno si svedok nepamätá. Obžalovaný Mgr. Y. mal chodiť viackrát pod okná väznice a kričať bratom F., že sa veci dali do pohybu. Komunikáciu s W. F. mali jeho rodičia viesť väčšinou po slovensky, ale pod oknami väznice vykrikovali aj po arabsky.

Na strane 25 napadnutého rozsudku sa súd prvého stupňa vysporiadal s otázkou výpovede svedkyne V. z prípravného konania, ku ktorej uviedol, že sa nepodarilo bezpečne preukázať, že vyšetrovateľ o jej výsluchu upovedomil obhajcov. Ďalej súd konštatoval, že plnomocenstvo pre obhajcu obžalovaného Mgr. Y., pre JUDr. U., bolo vystavené 21. marca 2006 (v deň sporného výsluchu svedkyne V.) a

obhajca R. až v máji požiadal o písomné vyrozumenie o vyšetrovacích úkonoch. Svedkyňa V. bola vypočutá kontradiktórnym spôsobom na hlavnom pojednávaní, kde zmenila svoju výpoveď oproti prípravnému konaniu. V prípravnom konaní svedkyňa tvrdila, že obžalovanému Mgr. Y. dávala peniaze na vybavenie prepustenia manžela z väzby, kým na hlavnom pojednávaní tvrdila, že išlo o peniaze za právne služby. Zmenu svojej výpovede svedkyňa odôvodnila tým, že na prvom hlavnom pojednávaní bola v strese, pretože po ňu prišli policajti, a navyše bola chorá. Súd tiež uviedol, že o nepresvedčivosti výpovede svedkyne svedčí aj to, že táto nepovedala manželovi, že dala obžalovanému Mgr. Y. 400.000,- Sk na jeho prepustenie z väzby, čo sa vymyká bežnej manželskej komunikácii.

Prvostupňový súd v napadnutom rozsudku hodnotí výpoveď pôvodne utajovaného svedka F. ako presvedčivú a pravdivú, keďže svedok hovorí logicky. Svedok preukázal triezvy úsudok tým, že si uvedomuje, že nie je možné veriť všetkému, čo sa hovorí vo väzbe, a že po dlhodobom pobyte vo väzbe väzeň vie, kedy spoluväzeň hovorí pravdu a kedy nie. Výpoveď manželov F. súd hodnotí ako nepravdivú, pretože manželia si odporujú v okolnostiach ohľadom možnosti komunikovať kričaním z ulice do ústavu na výkon väzby.

V ďalšej časti napadnutého rozsudku sa súd venoval právnenému posúdeniu konania obžalovaného Mgr. H. Y. ako trestného činu podvodu. O trestný čin podvodu podľa súdu v danom prípade nemohlo ísť, pretože k prepusteniu osôb či už z väzby alebo z výkonu trestu odňatia slobody skutočne došlo. Obžalovaný Mgr. Y. mal manažovať celý proces, ako to vyplýva z telefonických hovorov medzi obžalovaným Mgr. Y. a sudcom JUDr. Y. a medzi sudcami JUDr. Y. a JUDr. Y., keď sa v inotajoch rozprávajú o tom, ako vec dopadla. Ak bol v senáte, ktorý v danej veci rozhodoval, JUDr. Y., z telefonátov je zrejmé, že hneď po pojednávaní informoval obžalovaného Mgr. Y., že vec je rozhodnutá. Ak sudca JUDr. Y. nebol v senáte, ktorý danú vec rozhodoval, oslovil v tejto súvislosti iného kolegu. Vyplýva to z prepisov telefonických hovorov na č. l. 302, 402 a 404. K otázke posúdenia konania obžalovaného Mgr. Y. ako pokračovacieho trestného činu, resp. opakovania trestnej činnosti, prvostupňový súd konštatoval, že niet dostatočných podkladov pre záver, že obžalovaný Mgr. Y. vo svojom konaní pokračoval v čase od 2. októbra 2004 (skutok I. 1/) do 9. februára 2005 (skutok V.) na základe jediného a toho istého zámeru, t. j. že obžalovaný Mgr. Y. už od začiatku zamýšľal uskutočniť aj uskutočňovať ďalšie útoky naplňujúce znaky toho istého trestného činu ako postupné realizovanie jednotného zámeru. Nemohol totiž vedieť, ani reálne predpokladať, že bude v rozhodnom čase postupne oslovovaný konkrétnymi osobami za účelom vybavenia prepustenia konkrétnych obvinených z výkonu trestu odňatia slobody za úplatok. Súd pri ukladaní trestov obžalovaným pristúpil k zníženiu ich výmery z dôvodu, že nie vinou obžalovaných nastala situácia, keď v dovolacom konaní došlo k zrušeniu právoplatných rozhodnutí a konanie tak trvá viac ako desať rokov.

Podľa § 321 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c) Trestného poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj

- a) pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby,
- b) pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, a
- c) ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy.

Podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku, ak po zrušení napadnutého rozsudku alebo niektorej jeho časti treba urobiť vo veci nové rozhodnutie, vráti odvolací súd vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, len vtedy, ak by doplnenie konania odvolacím súdom bolo spojené s neprímeranými ťažkosťami alebo by mohlo viesť k iným skutkovým záverom.

Najvyšší súd zdôrazňuje, že v zmysle ustanovenia § 391 ods. 1 Trestného poriadku orgán, ktorému bola vec prikázaná, je viazaný právnym názorom, ktorý vyslovil vo veci dovolací súd, a je povinný vykonať úkony, ktorých vykonanie dovolací súd nariadil.

Rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 19. júna 2002, sp. zn. 1 Tdo V 16/2011, bolo Špecializovanému trestnému súdu prikázané, aby v rámci nového prerokovania veci reagoval na námietky týkajúce sa zásadného porušenia práva na obhajobu vo vzťahu k výpovedi utajovaného svedka č. 2, aby posúdil jeho vierohodnosť a bližšie špecifikoval dôvody utajenia tohto svedka s uvedením možného ohrozenia alebo nebezpečenstva, ktoré svedkovi hrozilo, a to najmä, ak ide o jediný usvedčujúci dôkaz pre uznanie viny obvinených Q. a H. F.. Súd prvého stupňa sa síce venoval posúdeniu vierohodnosti svedka F., avšak nevenoval pozornosť zvyšným aspektom, ktorých posúdenie mu bolo najvyšším súdom nariadené.

Súdu prvého stupňa bolo citovaným rozsudkom najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho taktiež nariadené, aby sa v rámci nového prerokovania veci venoval posúdeniu údajného pôsobenia obžalovaného Mgr. H. Y. na všetkých sudcov, ktorí konali a rozhodovali v trestných veciach osôb, pre ktoré mali ich blízke osoby podplácať, úmyslu obžalovaného Mgr. Y. pôsobiť na verejných činiteľov, jeho možnosti vplyvu, ako aj jeho postaveniu, prípadne aby súd určil akcesoritu a mieru účasti tohto obžalovaného vo vzťahu k sudcovi JUDr. Y., najmä aby podrobne posúdil ich súčinnosť.

Ďalšia citácia vytknutých pochybení a povinností, ktoré nariadil dovolací súd v písomných dôvodoch svojho rozsudku, by bolo na tomto mieste len jeho opakovaním, preto odvolací súd na ne v podrobnostiach poukazuje.

Iba po posúdení vyššie uvedených skutočností bude možné ustáliť, či konanie obžalovaného Mgr. Y. možno skutočne subsumovať pod skutkovú podstatu trestného činu tak, ako je to uvedené v napadnutom rozsudku, alebo prichádza do úvahy subsumovanie jeho konania pod skutkovú podstatu trestného činu podvodu. V tejto súvislosti je irelevantné tvrdenie súdu prvého stupňa, že nemôže ísť o trestný čin podvodu, pretože k prepusteniu osôb na slobodu skutočne došlo. Je potrebné skúmať, či osoby neboli prepustené na slobodu v dôsledku splnenia zákonných podmienok na ich prepustenie v každom jednom prípade. V nadväznosti na posúdenie vyššie uvedených okolností bude ďalej úlohou súdu prvého stupňa opätovne vyhodnotiť otázku, či ide o pokračovací čin alebo reálny súbeh trestných činov.

Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov rozhodol najvyšší súd tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.